

Mfv.I.10.314/2015/5.

A Kúria a Farkas Péter elnök által képviselt felperesnek a dr. Hajdu Krisztina ügyvéd által képviselt I.r., a által képviselt III.r. alperesek ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 6.M.311/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.043/2014/4. számú rész-közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az I.r. alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. március 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z - k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.043/2014/4. számú rész-közbenső ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az I.r. alperest terheli.

I n d o k o l á s

A felperes 2001-től 2009. októberéig a V.K. Zrt-nél állt munkaviszonyban, az É.J.Ü.-ben kocsimosó munkakörben dolgozott. Tartós betegállományát követően megváltozott munkaképességűvé vált, majd a munkaviszonya közös megegyezéssel megszűnt.

A közvetlen felettese, B.T. - aki a V.K.Zrt. É.J.Ü. műhelyének vezetője - a felperes kérésére megkereste az I.r. alperes kapcsolattartóját G.P.-t, hogy biztonsági őrként mint potenciális munkaerőt beajánlja. Az I.r. alperes szolgáltatási szerződés alapján ellátta a létesítmény „élőerős” védelmét, vagyonőri feladatait, a hozzá tartozó vagyonőri szolgáltatások teljesítését.

A felperes 2009. november 3-ától írásba foglalt munkaszerződés és bejelentés nélkül munkát végzett. A munkaviszony feltételeiről, a munkavégzés helyéről, a munkaidőről az I.r. alperes kapcsolattartójával, G.P.-vel állapodott meg, aki betanította, és ő kérte számon a munkaköri feladatok elsajátítását és azok teljesítését is. A felperes az I.r. alperes által kiadott szolgálatvezénylésbe foglalt munkaidő beosztás szerinti napokon Z.Z.-vel és G.J.-vel egymást váltva látták el az őrszolgálati tevékenységet 24/48 órás munkaidő-beosztás szerint. Reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig váltásban dolgoztak, amelyet az I.r. alperes

által biztosított jelenléti íven vezettek. A biztonsági őröknek az I.r. alperes kitűzőjét kellett használniuk, valamint az általa rendelkezésre biztosított formaruhát és fényképes személyazonosító kártyát. A felperes, valamint a váltótársainak munkabérét ismeretlen személyek borítékban hozták általában az esti, éjjeli órákban.

2010. év elején a felperes részére általa nem ismert személy munkaszerződés formanyomtatványt adott át azzal az utasítással, hogy ha ellenőrzésre kerül sor, akkor azt kitöltve igazolja, miszerint munkaviszonyban áll a Sz.S. Kft-vel. Ugyanilyen módon 2011. évre kapott munkaszerződés nyomtatványt, amelyben munkáltatóként a G. Bt-t tüntették fel.

2011. február 10-én a P. Megyei Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szerve közigazgatási hatósági eljárást indított, és az É.,SZ. alatti V. telepen, a felperes munkahelyén is ellenőrzést végzett. A felperes ekkor nyilatkozatot tett, és felmutatta a 2011. évre vonatkozó G. Bt. nevére szóló kitöltetlen munkaszerződést. Meghallgatásakor jegyzőkönyvbe mondta, hogy az I.r. alperes részéről G.p. kapcsolattartó irányítja a munkáját G.T. megbízásából. Beszámolt arról, hogy 400 forintos nettó órabérben részesül, amely minden hónap 20-án kerül kifizetésre. Éjszakai pótlékot nem fizet a munkáltató, a munkabérről elszámolást nem kap, a pénz átvételéről nem kell aláírnia nyilatkozatot.

A munkaügyi hatóság a G. Bt-t határozatával 150.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta.

A felperest a 2011. február 17-én tett hatósági nyilatkozata miatt az I.r. alperes kapcsolattartója 2011. február 22-én kérdőre vonta, és a munkaügyi hatósági eljárásban felvett jegyzőkönyv átadására szólította fel. A felperes ezt megtagadta, ezt követően pedig telefonon G.T.-ként bejelentkező személy szóban, azonnali hatállyal megszüntette a munkaviszonyát. Arról tájékoztatta, hogy többet nem kell a munkáltatónál jelentkeznie. A felperes másnap munkába kívánt állni, azonban a helyén már más személy dolgozott.

A felperes a pontosított és többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, miszerint a munkaviszonya 2009. november 3-ától kezdődően az I.r. alperesnél állt fenn, aki 2011. február 22-én azt szóban, jogellenesen szüntette meg. A jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit is igényelte utalva arra, hogy álláspontja szerint garantált szakmunkás bérminimummal kellett volna elszámolni. Ezen felül műszakpótlék, és túlórapótlék megfizetésére is kérte az I.r. alperest kötelezni, továbbá szabadságmegváltás iránti igényt terjesztett elő.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.311/2011/82. számú rész-közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes az I.r. alperessel állt munkaviszonyban 2009. november 3-ától kezdődően. Az I.r. alperes a munkaviszonyt jogellenesen szüntette meg, így a felperesnek az I.r. alperessel fennálló munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedésével szűnik meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt az 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 71. §-ában, illetve a 77. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Kifejtette, hogy a Kúria több ügyben már kimondta, miszerint önmagában a munkaszerződés mint okirat hiányából nem következik, hogy a felek között nem jött létre munkaviszony.

Az Mt. 74/A. §-ában szabályozott, munkaszerződés típusának megválasztására vonatkozó szabályoknak kiemelt jelentősége van, ugyanis a munkavégzés alapjául szolgáló szerződés nem irányulhat a munkavállaló jogos érdekeinek védelmét biztosító rendelkezések érvényesülésének korlátozására, illetve csorbítására.

A felperes joggal hivatkozott arra, hogy a munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXV. törvény 1. §-ának (5) bekezdése a munkaügyi felügyelő részére biztosítja azt a hatáskört, hogy a tényállás alapján az ellenőrzés megkezdésekor fennálló jogviszonyt, valamint a tényleges foglalkoztatás alapján létrejött kapcsolatot minősítse. A jogszabály azt is meghatározza, hogy olyan munkahelyen, ahol különböző foglalkoztató alkalmazásában álló munkavállalókat egyidejűleg alkalmaznak és a munkaügyi ellenőrzés eredményeként valamely foglalkoztató személye nem állapítható meg, az (5) bekezdésre figyelemmel az ellenkező bizonyításig vélelmezni kell, hogy az érintett munkavállaló foglalkoztatója az, aki a tevékenységet a munkahelyen ténylegesen irányítja.

A felperest az I.r. alperes munkavállalója, G.P. területi vezető állította munkába. A munkavégzésről és a munkaköri feladatokról tőle kapott tájékoztatást, és ő kérte számon a megfelelő munkavégzést.

G.J. és Z.Z., a felperes közvetlen munkatársai megerősítették tanúvallomásukban, hogy a V. Zrt. é. telephelyén dolgoztak folyamatosan, egy időszakban együtt a felperessel. Állandó munkavégzési helyükön rendszeresen különböző alvállalkozók váltották egymást. Azt is egyértelműen állították, hogy az I.r. alperes által alvállalkozóként megjelölt S.S. Kft-t nem ismerték. A bíróság a tanúvallomások, továbbá a becsatolt jelenléti ívek, őrszolgálati naplók, eseménynaplók és a szolgálatvezénylés alapján megállapította, hogy a felperes már 2009. november 3-ától kezdődően munkába állt az é. járműfenntartó telepen. A munkaviszonyt megelőző tárgyalások, és a munkába álláskor, valamint azt közvetlenül követő körülményekből azt lehetett megállapítani, hogy munkáltatóként -

annak képviselőjében - az I.r. alperes területi vezetője, G.P. lépett fel.

A bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a létrejött munkaviszony milyen tartalmú volt.

Az elsőfokú bíróság e körben utalt az Mt. 76. §-ának (5) bekezdésében foglaltakra.

A felperes munkaköre nem vitásan biztonsági őr volt, három munkavállaló egymást váltva 24/48 órás beosztásban dolgozott az É.J.Ü. telephelyén. A felperes személyi alapbére nettó 400 forintos órabérben határozták meg, amelyet G.J., D.J., Z.Z. egyezően állított.

Az elsőfokú bíróság utalt az EBH 2010.2261. számú elvi határozatban foglaltakra is.

Megállapította, hogy 2010. évben a felperes nem kötött munkaszerződést a Sz.S. Kft-vel, ugyanis a csatolt munkaszerződés tervezetét nem írta alá. Az I.r. alperes volt az, akinek érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felperest 2010., illetve 2011. évben érvényes munkaszerződés alapján a II., illetve a III.r. alperes foglalkoztatta.

A bíróság beszerezte a NAV nyilvántartását, amely alapján megállapította, hogy a felperes által peresített időszakban egyik munkáltató sem jelentette be munkavállalójaként a hatóságokhoz.

Abból, hogy G.J. 2010. január 1-jétől 2010. március 31-éig a II.r. alperesnél állt munkaviszonyban, nem következik, hogy a felperes is ezen céggel létesített jogviszonyt.

A bíróság beszerezte az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Felügyelőségtől az általa folytatott munkaügyi hatósági eljárás iratait, amelyből meg lehetett állapítani, hogy az eljárást a G. Bt-vel szemben folytatták le, arra azonban nem lehetett levonni következtetést, hogy valóban ez a cég volt a felperes foglalkoztatója. A tárgyaláson személyesen nyilatkozó munkavállalók egyike sem ismerte a G. Bt-t és annak ügyvezetőjét, G.T.-t sem, mindegyikük úgy nyilatkozott, hogy nem álltak ennél a cégnél munkaviszonyban (G.J., Z.Z.).

A felperes hatóság előtt tett nyilatkozatából, bejelentéséből és a bírósági eljárás során tett előadásaiból is azt lehetett megállapítani, hogy számára nem volt egyértelmű, mely munkáltatóval áll törvényesen munkaviszonyban, melyik jelentette be a hatóságoknál. A többszöri kérésére kapott két kitöltetlen, biankó munkaszerződés ellenére jogosan érezhette úgy, hogy a munkaviszonya rendezetlen, ennek érdekében fordult szakszervezethez, illetve

hatósághoz.

A bíróságot a jogvita elbírálása során a munkaügyi felügyelőség határozatai, az ott megállapított tényállás nem köti, ezért a perben lefolytatott bizonyítás eredményét összességében értékelte és jutott arra a következtetésre, hogy nem a G. volt a felperes foglalkoztatója (Pp. 4. §). A bíróság megkísérelte a G. ügyvezetőjének, G.T.-nak a tanúkénti meghallgatását, azonban a bejelentett címen nem volt fellelhető. Ezért a bíróság az elővezetéséről rendelkezett. A lakcímként megjelölt B., F. alatt azonban hajléktalan szálló működik, amely nyilvántartása alapján G.T. két hónapja nem lakik a szállón, elérhetősége ismeretlen. A bíróság tehát megállapította, hogy a munkaügyi felügyelőségi eljárásban tett nyilatkozat megtételekor G.T. már hajléktalan személy volt.

A felperes munkaviszonyát 2011. február 22-én szóban szüntették meg, 23-án megpróbált munkába állni, azonban a munkahelyén már más személyt foglalkoztattak. A felperes munkaviszonyának szóbeli megszüntetésére jogellenesen került sor.

Tekintettel arra, hogy a jogellenesség jogkövetkezményei elszámolása körében széleskörű bizonyításra volt szükség, az elsőfokú bíróság rész-közbenső ítéletet hozott, és a jogalap kérdésében döntött. Rögzítette, hogy további tanúmeghallgatás foganatosítása indokolatlan.

Az I.r. alperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.043/2014/4. számú rész-közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság rész-közbenső ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság elsősorban a másodlagos fellebbezési kérelmet vizsgálta, a hatályon kívül helyezésre okot adó lényeges eljárási szabálysértésre való alperesi hivatkozásokat. Ennek során megállapította, hogy az I.r. alperes által állított körülményeknek a per érdemére kiható jelentősége nincs, hiszen a felperesnek a II. és a III.r. alperessel szemben jelenleg nincs keresete. Munkaügyi perben a felperes a keresetétől az alperesek hozzájárulás nélkül is bármikor elállhat (Pp. 356. §).

Az I.r. alperes által hivatkozott tárgyalásokat a II., és a III.r. alperes szabályszerű idézése hiányában valóban nem lehetett volna megtartani, ezen eljárási hiba folytán azonban nem sérültek az I.r. alperes érdekei.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló ellentmondásos bizonyítékokból okszerű, helytálló következtetést vont le, részletesen indokolt álláspontjával a másodfokú bíróság egyetértett. Jelen perben a munkáltató írásban semmit nem

dokumentált, a foglalkoztatás „papírozva” nem volt.

Az I.r. alperes arra hivatkozott, hogy az é. telephelyen a S. Kft. alvállalkozón keresztül látta el az „élőerős” őrzés-védelmi feladatot. A S. Kft-nek azonban a peradatok szerint munkavállalója nincs, az ügyvezető, L.J. ugyan állította, hogy a telephelyen tartott ellenőrzést, ott azonban nem látta őt senki. Állította továbbá, hogy a S. Kft-nek a F.S. cég volt az alvállalkozója, a meghallgatott biztonsági őr tanúk azonban ezen kft-ről sem tudtak semmit.

A Kúria hasonló tényállás mellett több perben kifejtette, hogy azt kell munkáltatónak tekinteni, akinek érdekében a munka elvégzésére sor kerül. A peradatokból egyértelműen megállapítható, hogy az I.r. alperes munkavállalója, G.P. a biztonsági őrök feladatteljesítését, és nem az alvállalkozó munkavégzését ellenőrizte, irányította. Mindebből az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. alperest kell a felperes munkáltatójának tekinteni. Bizonyítékok értékelése során olyan kirívóan okszerűtlen következtetést a másodfokú bíróság nem talált, amely megalapozta volna az ítélet megváltoztatását.

A munkaviszony megszüntetése jogellenessége tekintetében nem vitatott peradat, hogy a felperes munkaviszonyát telefonon keresztül egy G.T.-ként bemutatkozó személy szüntette meg, és ez ténylegesen foganatba is ment. A felperes helyén a következő napon már más munkavállaló dolgozott. Tekintettel arra, hogy a korábbiakban kifejtettek szerint a felperes munkáltatójának az I.r. alperest kell tekinteni, a ténylegesen megvalósult munkaviszony megszüntetés folytán szükségtelen annak a felderítése, hogy a telefon útján tett nyilatkozat valóban G.T.-től származott-e. Egyébként a tanú idézhető lakcímének bejelentése a fél kötelezettsége.

Az I.r. alperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében, hogy a felperest munkaszerződés alapján megillető munkabér „nettó” 400 forint órabér volt. A felperes biztonsági őr kollégái nyilatkozatából megállapíthatóan bérelszámolást, fizetési jegyzéket nem kaptak, ezért ebből okszerűen következett, hogy tanúvallomásaikban a nettó munkabérről nyilatkoztak.

Az I.r. alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az ítéletek hatályon kívül helyezése mellett a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát kérte. Másodlagosan ugyancsak az ítéletek hatályon kívül helyezését követően az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta a felperes perköltség fizetésre kötelezése mellett. A hatályon kívül helyezés iránti kérelem okául az elsőfokú eljárásnak az ügy érdemére is kiható lényeges eljárási szabályai megsértését jelölta

meg, amely miatt a tárgyalás és a kereset jogalapját illetően nagy terjedelmű bizonyítás megismétlése, illetve kiegészítése szükséges. Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 206. §-ának (1) bekezdését, 164. §-át, valamint az Mt. 75/A. §-ának (2) bekezdését jelölte meg.

A felülvizsgálati érvelés szerint az első- és a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat iratellenesen, nem a bizonyítékok logikai összefüggése szerinti bizonyító erő alapján értékelte, és ezért téves következtetésre jutott. Ezáltal pedig a Pp. 206. §-át sértette meg. A Pp. 164. § -a alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az írásos okirati bizonyítékok hiányában az I.r. alperessel kötött munkaszerződést 2009. november 3-án, és jogellenesen történt a jogviszony megszüntetés 2011. február 22-én.

A felperes több alkalommal módosította a keresetét az alperes személyének megjelölésével. A peres eljárás kezdő időpontját követő egy év elteltével azonban egyértelművé vált, hogy az általa megjelölt munkáltató idézése nem vezet eredményre, tőlük nem remélheti követelésének behajtását, így igényét a továbbiakban kizárólag az I.r. alperessel szemben tartotta fenn annak ellenére, hogy tudta, vele munkajogi jogviszony nem jött létre.

A felperes nemcsak a munkáltatójának személyét, hanem azt sem tudta bizonyítani a perben, hogy a szerződéses akarata ténylegesen munkaviszony, és nem egyéb foglalkoztatási jogviszony (megbízási jogviszony) létesítésére irányult. Megbízási jogviszonyt pedig bármikor, indokolás nélkül, szóban is fel lehet mondani.

A bíróságok nem tulajdonítottak kellő jelentőséget a perbeli egyéb okirati bizonyítékoknak, így az alvállalkozói és a szolgáltatási szerződéseknek. Az I.r. alperes és a S. Kft. között 2008. április 29-én létrejött alvállalkozói szerződés és a V. Zrt., valamint az I.r. alperes között létrejött 2010. június 1-jei szolgáltatási szerződés kifejezetten lehetőséget biztosít az őrző-védő feladatok ellátására alvállalkozók igénybevételeivel.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében utalt a Kúria Mfv.I.10.319/2009/4. számon meghozott hatályon kívül helyező végzésére, amelyben ugyancsak az a kérdés vetődött fel, hogy ki tekinthető munkáltatónak, ha a cég kiszervezi a tevékenységet egy alvállalkozóhoz. Ennek analógiájaként kérte nyomatékosabban figyelembe venni a hivatkozott szerződéseket.

A felperest - saját előadása szerint - G.P. oktatta ki a munkavégzés feltételeiről. Önmagában azonban az a tény, hogy a szóbeli tájékoztatás a munkaviszonyra jellemző fogalmakat takar (óradíj, munkavégzési hely, munkavégzés időtartama, pihenőidő), nem jelentette egyben azt is, hogy G.P. a munkáltató képviselőjében járt el, és ez nem utal munkaviszony létrejöttére sem. Ezek a fogalmak

mind a munkaviszonynak, mind a megbízási szerződésnek jellemzői lehetnek. A perben kulcsfontosságú körülmény, hogy a felperest a per adatai alapján a munkavégzés helyére, idejére és módjára vonatkozóan az I.r. alperes nem utasította.

Az azonos helyen több vagyonőr által ellátott szolgálatra figyelemmel kétségtelenül szükségyszerű volt egyfajta koordináció kialakítása, amit Geiszler Péter látott el. Ebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy ezen személy I.r. alperes által elrendelt szolgálatvezénylés alapján munkaviszonyban alkalmazta a vagyonőröket.

A bíróságok nem értékelték kellő nyomatékkal, hogy a felperes a munkaügyi felügyelőség által felvett jegyzőkönyvet saját kezűleg írta alá, és nyilatkozott arról, hogy az abban foglaltak minden ponton megfelelnek a valóságnak.

Az alperes álláspontja szerint téves jogi álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság, amikor az EBH 2010.2261. számú elvi határozat alkalmazhatóságát látta indokoltnak a perben. Ezen döntés ugyanis számos helyen eltérő tényálláson alapult. A perben nem merült fel egyetlen olyan bizonyíték sem, amely egyértelműen a felperes keresetének jogalapját támasztaná alá. Az okiratok és a tanúvallomások az I.r. alperes álláspontját igazolták.

Dr. B.L. tanú megerősítette az I.r. alperes hivatkozását, miszerint a S. Kft. alkalmazta a munkavállalókat az é. telephelyen, továbbá hogy az I.r. alperes ügyvezetője határozottan elzárkózott a felperes alkalmazása elől. A tanú vallomása bizonyítja azon hivatkozást is, hogy G.P. ellenőrzési jogköre a munkaköréből fakadt, és azt az alvállalkozó, és nem annak munkavállalói felett gyakorolta.

G.J., D.J., , avagy Z.Z. tanúk vallomásának tartalmából nem lehetett azt a következtetést levonni, hogy azon a felperes kereseti tényállításait támasztanak alá.

A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok bizonyító ereje másképpen értékelhető, mint ahogy azt a bíróságok tették, ezért jutottak téves jogi álláspontra.

Az a tény, hogy minden hónap végén az I.r. alpereshez kellett az órakimutatást eljuttatni, nem enged annak munkáltatói mivoltára következtetni tekintettel arra, hogy az órakimutatást az őrhelynek a csoport, illetve szolgálatvezetője - mely nem azonos a területi vezető G.P. személyével - készíti el. A megrendelő képviselője igazolja azt, hogy az őrzési időt ténylegesen letöltötték-e.

Az sem bizonyítja, hogy az I.r. alperes lett volna a felperes

munkáltatója, hogy a kitűzőn a V.S. Kft. cégemlékéje van feltüntetve. Az őrzött területen ugyanis egyértelművé kell tenni, hogy melyik cég felelős az őrzésért. A gyakorlat szerint a vagyonőrök kitűzőjén is ugyanez a cég szerepel.

Amennyiben volt is alá-fölérendeltségi kapcsolat, az semmiképpen nem a felperes és az I.r. alperes között jött létre tekintettel arra, hogy utasítási joga a felperes felett csak az alvállalkozó vezető tisztségviselőjének, vagy az általa kijelölt csoportvezetőnek, szolgálatvezetőnek lehetett, akit az alvállalkozó a szolgálatvezénylés elkészítésére felhatalmazott. Ez a személy pedig nem G.P. volt annak ellenére sem, hogy ellenőrzési joggal rendelkezett az alvállalkozó szerződésszerű teljesítése tekintetében. Ellenőrzési jogát a régi Ptk. 398. §-a alapján, és nem az Mt. szabályai szerint gyakorolhatta.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében részletesen kifejtette azon eljárási szabálysértéseket, amelyek álláspontja szerint az eljárás megismétlését indokolják (18-22. oldal). Összegezve arra az álláspontra jutott, hogy a 2012. május 17-ei, és az október 2-ai tárgyalás megismétlése szükséges, többek között a hirdetményi kézbesítések és ügygondnok kirendelésének elmaradása miatt. A másodfokú bíróság azért nem tartotta lényegesnek ezeket - a fellebbezésben is kifejtett - eljárásjogi szabálysértéseket, mivel a felperes utóbb kereseti igényt nem támasztott a II.r. és a III.r. alperessel szemben. A másodfokú bíróság álláspontjával ellentétben az I.r. alperes azért tartotta lényegesnek és az érdemi döntésre is kiható szabálysértésnek az idézési szabálytalanságokat, mivel ezáltal elzárták a bizonyítás lehetőségétől, vagyis nem ismerhette meg a II.r., illetve a III.r. alperesek jogi álláspontját. Ennek fényében egyéb bizonyítási indítványokat is esetleg megtehetett volna.

Továbbra is fenntartotta azon indítványát, hogy G.T. tanú idézését, szükség szerint elővezetését foganatosítsa a bíróság. Ennek hiányában Sz.B. szociális ügyintéző tanúkénti megidézése szükséges. Mivel G.T. szüntette meg szóban a felperes munkaviszonyát és tanúként 2011. március 28-án nyilatkozatot tett a P. Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Felügyelőségének hivatalos épületében, a meghallgatása mindenképpen szükséges.

A felülvizsgálati kérelmében az I.r. alperes továbbra is fenntartotta a 2013. március 25-én előterjesztett bizonyítási indítványait, vagyis G.P. és L.J. ismételt megidézését kérte.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése szerint.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra figyelemmel elsődlegesen az abban megjelölt eljárásjogi kifogások voltak értékelendők.

A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a 2012. október 2-án tartott tárgyaláson a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, miszerint „a II. és a III.r. alperes vonatkozásában előterjesztett kereseti kérelmünktől elállunk” (jegyzőkönyv, 2. oldal 3. bekezdés). Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a II.r. és a III.r. alperessel szemben a pert a Pp. 235. §-ára figyelemmel – a Pp. 157. § e) pontja alapján – megszüntette. A végzés ellen a felek fellebbezést nem terjesztettek elő, azt tudomásul vették (jegyzőkönyv, 4. oldal). Ezért a jelen eljárásban az I.r. alperes nem hivatkozhat olyan eljárásjogi cselekmény, vagy bírósági döntés jogszabályba ütköző voltára, amelyet fellebbezéssel támadhatott volna, de azt elmulasztotta. A felperes a keresettől a II.r. és a III.r. alperes tekintetében egyértelműen elállt ezen tárgyaláson, így nincs jelentősége annak, mi volt a korábbi álláspontja, kívánta-e ezen munkáltatókat a perből elbocsátani. Az ezzel ellentétes felülvizsgálati érvelés alaptalan.

A jogvita eldöntése szempontjából ugyancsak nincs jelentősége annak, hogy a felperes mindhárom alperest munkáltatóként vonta perbe, és a bizonyítási eljárás adataira figyelemmel tartotta fenn utóbb a keresetét kizárólag az I.r. alperessel szemben. Ezt éppen az I.r. alperesnél fennálló átláthatatlan, rendezetlen és dokumentálatlan viszonyok eredményezhették, ennek volt következménye, hogy a felperes – bár a tevékenységét rendszeresen ellátta – nem lehetett pontosan tisztában azzal, hogy ki is valójában a foglalkoztatója.

Az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan vontak le következtetést arról, hogy a felperes az I.r. alperesnél volt foglalkoztatva munkaviszony keretében. A munkavégzés helyéről, annak feltételeiről G.P.-vel az I.r. alperes munkavállalójával – mint kapcsolattartóval – tárgyalt. Ezen személy oktatta ki a munkakör ellátásához szükséges tudnivalókról, és ellenőrizte azok elsajátítását. A felperes az I.r. alperes által kiadott szolgálatvezénylés alapján dolgozott az abban megjelölt 24/48 órás munkaidő-beosztás szerint. Jelenléti ívet kellett vezetnie, amelyet szintén az I.r. alperes bocsátott a rendelkezésére. G.P. a felülvizsgálati kérelemben írtakkal ellentétben nemcsak tájékoztatást adott a felperesnek a munkavégzés feltételeiről, hanem ellenőrizte azok teljesítését is. Az órakimutatást is az I.r. alperesnek kellett eljuttatnia a bérfizetés érdekében, amely szintén ezen cég általi foglalkoztatást bizonyítja akkor is, ha az elszámolást egyébként személyesen nem a kapcsolattartó végezte.

A bíróságok helytállóan értékelték az I.r. alperes által alvállalkozóként megjelölt S. Kft. közreműködését jelen foglalkoztatás tekintetében. Ezen kft. ügyvezetője, L.J. állította, hogy az é. telephelyen ő ellenőrizte a felperes munkáját, ott azonban senki nem látta, az ő általa végzett tevékenységről a meghallgatott tanúk nem tudtak. A kft-nek a peradatok alapján munkavállalója nincs is. L.J. vallomása a rendelkezésre álló bizonyítékok - amelyek zárt láncolatot alkottak - megdöntésére nem volt alkalmas (Pp. 206. §).

A bíróságok helyesen értelmezték és értékelték dr. B.L. tanúvallomását is, a többi peradat alapján a vallomása nem volt alkalmas sem annak cáfolatára, hogy a felperes a tevékenységét munkaviszony keretében látta el, sem annak, hogy a felperest nem a S. Kft. alkalmazta.

A személyi- és vagyonvédelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2005. évi CXXXIII. törvény 16. §-ának (3) bekezdése szerint közterületen vagy nyilvános helyen az 1. § (2) bekezdés b) pontja szerinti vagyonőrzési feladatokat ellátó személy (vagyonőr) formaruhát visel, amelyen fel kell tüntetni annak a vállalkozásnak a nevét vagy engedélyezett rövidített nevét, amellyel munkaviszonyban áll, továbbá a vagyonőr nevét és a vagyonőr megjelölést. Amennyiben a vagyonőr egyéni vállalkozó vagy egyéni cég és alvállalkozóként teljesít szolgálatot, a saját formaruháját, vagy annak a vállalkozásnak a formaruháját is viselheti, amellyel a feladat ellátására megbízási szerződést kötött.

A peradatokból megállapítható volt, hogy a felperes az I.r. alperes által biztosított formaruhát viselte és tőle kapta fényképes személyazonosító kártyáját is, kitűzőjén pedig ezen cég megnevezése szerepelt. A törvényi rendelkezéssel összhangban ebből is az a következtetés vonható le, hogy a felperes munkáltatója az I.r. alperes volt.

A bíróságok helyesen hivatkoztak a Pp. 4. §-ának (4) bekezdésben foglaltakra, amely szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése, vagy fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. Ezért a jogvita eldöntése során a munkaügyi felügyelőség határozatainak nem volt kiemelt jelentősége valamennyi rendelkezésre álló bizonyíték együttes értékelése mellett akkor sem, ha egyébként az ellenőrzés során készült iratot a felperes aláírta.

Az eljáró bíróságok a bizonyítékok helyes mérlegelése alapján indokolási kötelezettségüknek eleget téve jogszerűen állapították meg, hogy a felperes az I.r. alperesnél 2009. november 3-ától

kezdődően munkaviszonyban látta el az őrző-védő tevékenységét [Pp. 206. § (1) bekezdés, Pp. 221. § (1) bekezdés].

Erre tekintettel a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértések nem voltak megállapíthatóak.

A kifejtettek miatt a Kúria a jogerős rész-közbenső ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. A felperesnek felülvizsgálati eljárási költség iránti igénye nem volt, ezért erről nem kellett döntenie [Pp. 78. § (2) bekezdés].

Az I.r. alperesnek a felülvizsgálati eljárási illetéket az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a alapján kell viselnie. Tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelmén 70.000 forintot lerótt, a Kúriának erről külön határoznia nem kellett.

Budapest, 2016. március 2.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Nné

tisztviselő